

19 mei 2024
(Pinksteren)

Didier Croonenberghs o.p.

“Ik heb jullie nog veel te zeggen”, zegt Jezus tegen ons als hij van deze wereld naar zijn Vader gaat. Hoe vaak hebben we zulke hartverscheurende woorden niet gehoord! Aan het bed van een zieke of kapotgemaakt door een plotselinge scheiding kunnen we gevoelens van opsluiting, eenzaamheid en existentiële leegte ervaren. “Ik had zo graag afscheid van haar genomen”. “Ik heb nog zoveel te doen op deze aarde.”. “Ik had hem zo graag nog een laatste keer willen zeggen dat ik van hem hield”... En toch geloof ik oprecht dat we juist in deze momenten van ogenschijnlijke verlatenheid de mysterieuze weg van Pinksteren moeten durven gaan! Dat wil zeggen, durven geloven dat de Geest het van ons zal overnemen en voor ons zal zeggen “wat niet van Hem komt”. Wat we tegen God willen zeggen. Of tegen mensen die ver weg zijn. “Wanneer de Geest van de waarheid komt”, zegt het evangelie ons, “zal hij jullie in de waarheid leiden, en wat hij zegt zal niet uit hemzelf komen”.

Alsof hij ons wil vertellen dat de taal van de waarheid ook door en via ons komt. Door onze woorden... Daarvoor moeten we de taal van Pinksteren leren, zodat iedereen Gods woorden in zijn eigen taal kan horen! Maar hoe kunnen we Gods taal goed spreken en horen?

De verkiezingen naderen... En dan amuseer ik mij altijd met de holle politieke verklaringen. In het Frans noemen we dat *langue de bois*. We

krijgen er allemaal mee te maken, vroeg of laat, lege praatjes die onze gevoelens en het hart verhullen. Wie we ook zijn, we kunnen, zowel in de kerk als in onze relaties, slachtoffer zijn van of medeplichtig zijn aan deze manier van spreken. Met holle formules die open deuren intrappen. Een taal die alleen de periferie van onszelf raakt en niet naar de kern gaat van wie wij ten diepste zijn.

Als we zo spreken —aan de oppervlakte— schakelen we de geest uit”. Bovendien spreken christenen helaas nog te vaak in de taal van schuld en lijden, dan in de taal van vuur, hoop en de Geest!

Pinksteren beleven betekent Gods verrassende taal leren spreken, zodat iedereen het goddelijke kan horen in zijn eigen moedertaal...

Is jouw moedertaal die van aandachtige woorden?
Pinksteren nodigt je uit om niet de taal van schuld te spreken, maar de taal van bevrijding.

Is jouw moedertaal die van de dienstbaarheid?
Pinksteren nodigt je uit om te spreken met je handen, met je gebaren van goddelijke zorg en vriendelijkheid.

Jouw taal is geloof?
Getuig dan met je leven van wat jou beweegt.

Is jouw taal liefde? Praat eindeloos!

Jouw taal is hoop? Wees een logopedist en verspreid het woord!
Jouw moedertaal is muziek? Dan gaat het erom dat je het goddelijke uitdrukt met je kunst!

Zo kan iedereen God horen *in zijn eigen taal*.

Deze taal van de Geest is een taal waarvan de grammatica gemeenschappelijk is voor iedereen, maar waarvan de woordenschat specifiek is voor elke persoon. Het probleem met de Kerk is dat we al te vaak *Esperanto* spreken! Met één woordenschat! Een unieke vadertaal voor iedereen ! Maar dat is dan misschien niet je moedertaal... Dus laten we *andere talen* leren, zodat we de wonderen van God overal kunnen verkondigen!

Waarom? Als God Geest is, waait hij dan niet waar Hij wil? Waait de Geest van God niet stiekem waar Hij wil? Zowel onder gelovigen als ongelovigen? Zowel onder hen die menen dat zij geloven, als onder hen die denken dat zij niet gelovig zijn? De Geest waait waarheen Hij wil... En het is niet aan ons om te zeggen waar dat is! Het belangrijkste is dus niet om Jezus te verkondigen, maar wat Hij verkondigt: de adem van de Geest die adem in ons leven blaast. Hoop in het dagelijks leven. De Geest van Pinksteren verbrijzelt al die sloten die we hebben opgehangen om onszelf te beschermen.

Ja, door de uitstorting van de Geest opent God een bres, hij deelt zichzelf, als een tong van vuur. De mensen hebben geen tussenpersoon meer nodig om met God te spreken, omdat Zijn adem nu in ieder van ons woont. God verlicht ons door Zijn Geest, in ons diepste binnenste, zelfs in onze donkerste hoeken en plaatsen van opsluiting. Want de Geest is precies die adem, die wijsheid die ons binnenste bezielt zodat onze woorden niet alleen maar wind zijn.

De taal van de Geest nodigt ons uit tot leven en zorg: dat is de moedertaal van Pinksteren, binnen ieders bereik, die kan verzachten wat stijf is, en recht maken wat krom is. Het zal altijd door onze woorden en daden zijn —niet paternalistisch, maar moederlijk— dat de Geest van God zich in onze wereld zal openbaren.

Kom Heilige Geest, ontsteek in ons het vuur van uw liefde! Amen.